

Ivan Albreht:

Svatba.

Tako si moja kakor pesem tajna,
 ki v duši umetnika jo hip rodi,
 tako si moja kakor misel tiha,
 ki vznikne v srcu sredi polnoči —
 Iz časa v večnost misel naj zaniha,
 ljubezen moja v večnost zazveni! . . .

Zdaj čutim, kaj mi je življenje,
 ko si v objemu mojem ti!
 Izpil bi zate vse trpljenje,
 vso bol, kar svet je kje rodi! . . .
 O, žena, žena — glej, kako velika
 mladosti moje moč kipi,
 menè je strah strasti in krika
 in lastne se bojim moči! —

Ne, ne strahu! Ker — da si Bog mi vrh neba,
 bi pred te pal in bi te molil,
 in da si satan v dnu pekla,
 bi se molče ti pač uklonil —
 A ti si ženska, ki sem je iskal!
 Si človek, ki od rojstva venomer trpi,
 ki v smehu hoče, v joku hrepeni,
 prepolna sence, luči in strasti
 in vsega, kar si kdaj srce želi;
si človek, ki je vstal in stokrat pal,
 a vendar hotel je iznad krvi!
 Zato te ljubim, žena, in sem tvoj —
 zato me ljubiš in si moja,
 zato mladost naj v večnost nama zagori!

